

Objev za kůlnou

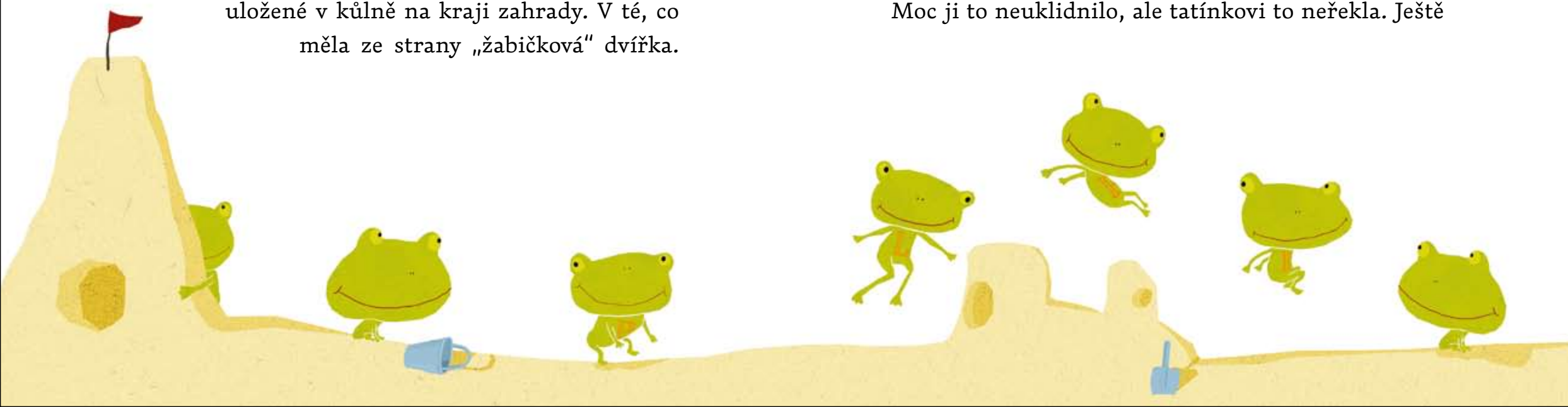
Anička snad každé odpoledne utíkala na zahradu, aby si mohla hrát s žabičkami. Největší zábava s nimi byla na pískovišti. Žabičky svými širokými tlapkami uměly plácát nádherné hrady z písku. Jindy hrabaly tunely nebo závodily ve skoku z pískoviště!

Lopatky a další hračky měla Anička uložené v kůlně na kraji zahrady. V té, co měla ze strany „žabičková“ dvířka.

Ale jinak to byla obyčejná kůlna: vpředu dveře a uvnitř tma.

Asi půl metru za kůlnou začínala stěna zahradního domku tety Míly. Mezi domkem a kůlnou byla tmavá studená škvíra, které se Anička vždycky trochu bála. Rostly tam kopřivy. Nebylo tam dobře vidět. Anička se bála, že na ni ze škvíry něco vyskočí.

„Prosím tě, co by tak asi mohlo vyskočit ze škvíry za kůlnou?“ slyšela v duchu svého tatínka. Už se o tom bavili několikrát. Minulý pátek dokonce tatínek přinesl na zahradu baterku a svítil do škvíry. Aby Anička viděla, že tam nic není. Jenže Anička viděla stíny od kopřiv a tmavý kout úplně vzadu. Moc ji to neuklidnilo, ale tatínkovi to neřekla. Ještě

by chtěl, aby do té škvíry vlezla. Tatínek totiž věřil, že vlastní zkušeností se věci nejlépe poznávají. Jemu se to říká, když je velký a silný. Ona pro jistotu škvíru obcházela a hračky házela do kůlny velkým obloukem.

Jenže toho odpoledne na ni maminka z okna zavolala, že pro ni má jogurt. Žabičky nenápadně skočily zpátky na botičky a Anička šla uklidit lopatku. Normálně by ji hodila zdálky, ale maminka se koukala z okna. Anička proto přišla až ke kůlně a položila lopatku dovnitř.

A vtom to uslyšela!

„Chrrrr! Chrrrr! Chrrr!“

Někdo chrápal za kůlnou! Silně a přitom tlumeně. Anička na chvíli přestala dýchat a koukla vyděšeně na žabičky. Ty na ni obě mrkly, jako že ano, že i ony slyší chrápání. Prakvačka se dokonce trochu otřepala leknutím.

„Aničko, chceš jogurt s malinami, nebo ho mám dát všechen Ondráškovi?“ zeptala se maminka.

Anička se honem rozběhla domů. Bylo jisté, že se bude muset vypravit do škvíry a zjistit, co tam chrápe. Před takovou výpravou je svačina důležitá.

Maminka se divila, že Anička chce po svačině zase holinky. Vždyť je horko! Než stihla navrhnout, aby si vzala sandály, už byla Anička venku. Maminka si povzdechla a raději dál krmila Ondráška jogurtem.

Anička se mezitím opatrně připlížila ke kůlně. Svírala baterku. Vzala si ji při obouvání v přední, když maminka koukala na druhou stranu. O téhle výpravě nechtěla nikomu nic říct.

Uši měla nastražené. Chrápání bylo slyšet už u domovních dveří. Jak to, že si toho nikdy dřív nevšimla? Plížila se blíž a blíž. Žabičky na botách ukazovaly, že jí drží palce. Seskočit se jim ale nechtělo.

